

en regnskabsmæssig godtgjort Nettofortjeneste paa 5 000 Kr. Ærede Medlemmer vil indrømme, at naar det er muligt for en Husmand paa 8 Tønder Land at frembringe en saadan Indtægt, er det mærkværdigt, at et saa stort Antal Gaardmænd med langt mere Hartkorn ikke er i Stand til at frembringe større Indtægter af deres Ejendomme end dem, jeg her har oplyst. Nu kunde det høje Tings Medlemmer sige: Ja, men det er en Undtagelse fra Regelen. Det er imidlertid ikke rigtigt. Det oplyses i Statistisk Aarvog for 1920, at der i Indtægtsaaret 1918 har været 1 018 Husmænd, som hver har indtjent en Nettofortjeneste paa 4 000 Kr. og derover. Det er da kun i Samfundets Interesse, at man oplyser, at medens der er 40 000 danske Gaardmænd, hvis Nettofortjeneste ligger under 4 000 Kr., er Husmandsbrugene i Stand til at drives saaledes, at 1 018 Husmandsbrug kan faa en Nettofortjeneste paa over 4 000 Kr. Det har den allerstørste Betydning, ogsaa for Drøftelserne af, hvorvidt man skal foretrække det store eller det lille Landbrug. Og naar det store Landbrug, d. v. s. det, der har det store Hartkorn, kun kan frembringe de Indtægter, som vi ser dokumenteret her paa Grundlag af Skatteansættelserne, maa man dog faa den Forestilling, at det vilde være rationelt i langt højere Grad at gaa over til det lille Landbrug, medens omvendt netop fra Venstres Side Modstanden mod denne Bevægelse er stor, idet man siger, at det store Landbrug betaler sig bedre.

Til Slut har jeg den Bemærkning af gøre, at man fra anden Side indirekte har henledet min Opmærksomhed paa noget mærkværdigt. Der staar i „Berlingske Tidende“ for 10. Februar i Aar et Referat af et Foredrag, som Direktør Christian Olsen havde holdt i den konservative Klub. I dette Foredrag siger denne Mand, hvis økonomiske Sagkundskab jeg ikke tænker, man har Grund til særlig at tvivle om, følgende: Landbruget har eksporteret under Krigen for 3 600 Mill. Kr., og heraf har de 3 000 Millioner været Nettoindtægt. Sparekasseindskuddene er fra 1914 til 1918 steget med 50 pCt. Denne Mand siger altsaa, at det danske Landbrug har haft en Nettofortjeneste paa sin Eksport paa 3 000 Mill. Kr., men ser man efter i Statistisk Aarvog, fremgaar det deraf, at hele Landbruget,

deri indbefattet Skovbruget, har indbragt en skatteansat Indtægt paa 525,6 Mill. Kr. Lad mig nu regne, at der er 4 Krigsaar, nemlig Aarene 1915, 1916, 1917 og 1918, og lad mig regne, hvad der er meget flot, at der hvert Aar er indkommet den samme skattepligtige Indtægt paa 525,6 Mill. Kr., saa vil ærede Medlemmer deraf se, at det ikke bliver mere end godt 2 000 Mill. Kr. i Nettofortjeneste. Men det, Direktør Olsen talte om, er, at alene Eksporten har givet 3 000 Mill. Kr. i Nettofortjeneste. Jeg mener, at den, der læser saadanne Ting, har sine gode Grunde til at spørge den højtærede Finansminister, om der dog ikke kan træffes rationelle Foranstaltninger, saaledes at Folk lærer deres virkelige Indtægter at kende. Jeg vil mene, at det mest rationelle, der kunde gøres, var, at vi, naar nu Skattelovene kommer til Revision, faar indført tvungen Pligt til at opgive sine Indtægter og Regnskabspligt, saaledes at man ogsaa ude i Landbruget faar en Pligt til at føre Regnskab. I saa Fald nærer jeg det Haab, at Landbruget vil vise forøget Dygtighed, ogsaa i Form af at naa til at frembringe større Indtægter for de forskellige Ejendomsbesiddere.

Jensen (Klejs): Jeg tror ikke, det vilde blive mødt med Velvillie, hvis jeg optog en Diskussion med det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen paa dette Tidspunkt, navnlig ikke, efter at det ærede Medlem har oplyst, at det er en gammel Statistik, det ærede Medlem benytter, og som vi altsaa tidligere har haft Lejlighed til at diskutere sammen. Det er ikke den sidst foreliggende Beretning fra Landsoverskatteraaadet med Hensyn til de statistiske Opgørelser, som det ærede Medlem lagde til Grund for sine Betragtninger. Jeg tror heller ikke, at det øger Velvillien overfor en Diskussion om dette Emne, da vi nu staar ved Slutningen af Finanslovdebatten, hvor der er blevet peget paa det i Øjeblikket langt vigtigere Emne, og hvor Statsministeren har udtalt sig om, at han betragter det som en Selvfølge, at Regeringen fulgte dette Spørgsmaal med den nøjeste og alvorligste Opmærksomhed. Efter at vi har berørt det Spørgsmaal, som vi vistnok alle er enige om i Øjeblikket maa optage Nationen mest, tror jeg ikke, man med Velvillie vil se paa,